

UZASADNIENIE

Powód T. S. wystąpił przeciwko (...) SA w W. z pozwem o zapłatę kwoty 6400,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 4400 złotych od dnia 5 maja 2014 roku do dnia zapłaty. Domagał się również zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego z uwzględnieniem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych.

Uzasadniając powyższe żądanie powód podał, iż w dniu 16 lutego 2014 roku stanowiący jego własność samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...)

uległ kolizji drogowej. Sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i dokonał jej likwidacji poprzez wypłacenie poszkodowanemu odszkodowania w wysokości 15 700 zł. Powód – nie godząc się z tak ustalonym odszkodowaniem- we własnym zakresie zlecił sporządzenie kosztorysu, wg którego różnica pomiędzy wartością pojazdu sprzed szkody a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 20 100 zł. Za sporządzenie powyższego kosztorysu powód poniósł koszty w wysokości 1100 złotych; dodatkowo powód w związku z zaistniałą szkodą zmuszony był także wynająć pojazd zastępczy, albowiem swój pojazd – do dnia kolizji wykorzystywał w życiu prywatnym. Żądanie pozwu obejmuje więc również koszt wynajmu pojazdu zastępczego w łącznej kwocie 900 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 21 maja 2014 roku w sprawie sygn. akt I.Nc.1025/14 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Suwałkach żądanie powoda uwzględnił w całości.(nakaz zapłaty k. 55)

Od orzeczenia powyższego pozwany (...) S.A. w W. w przepisany terminie wniósł sprzeciw, zaskarżając je w całości i domagając się oddalenia powództwa oraz zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Argumentując swe stanowisko w sprawie pozwany przyznał, iż co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą na skutek kolizji z dnia 16 lutego 2014 roku. Wskazał jednak, iż rozliczył szkodę jako całkowitą i wypłacił powodowi odszkodowanie w wysokości 15700 zł. Zakwestionował tym samym prawidłowość opinii prywatnej – jako zawiązującej wartość pojazdu sprzed szkody oraz prawidłowość ustaleń w zakresie wyceny „pozostałości”. Podniósł, że nie ponosi odpowiedzialności za szkodę w postaci korzystania z pojazdu zastępczego, gdyż powód nie udowodnił konieczności skorzystania z pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 lutego 20-14 roku w S., doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność T. S.. Odpowiedzialność za spowodowanie w/w kolizji ponosił sprawca, korzystający z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) S.A. z siedzibą w W.. W/w Towarzystwo w toku postępowania likwidacyjnego rozliczyło szkodę jako całkowitą i wypłaciło odszkodowanie w wysokości 15700,00 zł – kwota ta stanowi różnicę między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym według stanu na dzień szkody a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym według stanu ustalenia wysokości szkody (dowód: wycena k. 10-24; informacja o wysokości szkody k. 25; informacja o przyznaniu odszkodowania k. 26; okoliczność bezsporna między stronami).

Powód zlecił we własnym zakresie sporządzenie wyceny pojazdu sprzed i po szkodzie rzeczoznawcy, wg opinii którego wartość pojazdu sprzed szkody zamyka się kwotą 26700,00 zł zaś po szkodzie – 6600,00 zł (dowód : kalkulacja naprawy sporządzona na zlecenie powoda :k. 28-48). Tytułem sporządzenia oględzin pojazdu, oraz sporządzenia kalkulacji powód uścił kwotę 1100 złotych (dowód ; faktura VAT k. 49).

Wartość pojazdu sprzed kolizji stanowi kwotę 26500,00 złotych, zaś po kolizji – 6500,00 złotych (dowód; opinia biegłego k. 187-204).

Kolizja drogowa z dnia 16 lutego 2014 roku pozbawiła powoda i jego żonę możliwości korzystania z samochodu stanowiącego ich własność, który był im niezbędny do celów zawodowych i osobistych. W związku z powyższym w okresie od dnia 17 lutego 2014 roku do dnia 22 lutego 2014 roku korzystali oni z pojazdu zastępczego marki O. (...) o nr rej (...), za którego wynajem zapłacili 900,00 zł. Pojazd zastępczy był niezbędny powodowi i jego rodzinie z uwagi na zamieszkiwanie na Osiedlu (...) w S. i konieczność dowożenia syna do szkoły oddalonej od miejsca zamieszkania o 7 km; syn dodatkowo uczęszcza na wiele zajęć sportowych i językowych – stąd konieczność jego dowożenia w godzinach popołudniowych na te zajęcia; żona powoda opiekuje się swą chorą matką mieszkającą na ulicy (...) i stąd konieczność dojazdu tam o różnych porach dnia i nocy; powód korzystał z pojazdu zastępczego do dnia kiedy zarejestrował swój nowy samochód marki A. (...) (dowód: faktura k. 50; informacja UM S. k. 158, 169, zeznania powoda 246-246v).

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych – zwanej dalej ustawą (...) - Dz.U. nr 124, poz. 1152 z późn. zm., z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W kontekście powyższej regulacji rozpatrywać należało odpowiedzialność pozwanego w sprawie niniejszej. Żądanie swe powód wywodził bowiem z faktu, iż uszkodzenia w jej pojeździe powstały na skutek szkody wyrządzonej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego kierowanego przez osobę, której pozwany ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC udzielał.

Odpowiedzialność sprawcy kolizji z dnia 16 lutego 2014 roku za szkodę w pojeździe powoda na gruncie sprawy niniejszej nie budziła żadnych wątpliwości. Kwestia ta była zresztą bezsporna między stronami postępowania, a pozwany potwierdził powyższe dokonując likwidacji szkody. W tym stanie rzeczy zauważyć jedynie należy, iż odpowiedzialność sprawcy kolizji znajduje swe źródło w art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 436 § 1 k.c. i 415 k.c.

Bezspornym w sprawie niniejszej było także i to, że sprawca tejże kolizji w dacie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Potwierdza to znajdująca się w aktach szkodowych informacja o ubezpieczeniu.

W takich zaś okolicznościach odpowiedzialność za szkodę zgłoszoną przez powoda przypisać można też pozwanemu (art. 35 ustawy (...)). Odpowiedzialności tej zresztą – co do zasady – pozwany nie kwestionował.

Zakres odpowiedzialności pozwanego regulowany jest z kolei przez art. 36 ustawy (...). Granice odpowiedzialności osoby korzystającej z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych wyznaczają z kolei art. 361 k.c. i 363 k.c.

W sprawie niniejszej spór między stronami, w sytuacji, gdy naprawa pojazdu była ekonomicznie nieuzasadniona, sprowadzał się do zasadności wynajęcia przez powoda pojazdu zastępczego, kwoty należnego mu odszkodowania tytułem uszkodzonego pojazdu. Na wstępie należy zaznaczyć, że w myśl art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje - w granicach normalnego związku przyczynowego - straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Pozbawienie możliwości korzystania z przedmiotów majątkowych stanowi szczególnie rodzaj szkody majątkowej (rzeczywistej), zwłaszcza wówczas, gdy przedmiot ten zaspokaja potrzeby, które mogą być zaspokojone zastępczo w drodze odpłatnego skorzystania z cudzej usługi lub najmu przedmiotu zastępczego. Szkodą w razie utraty możliwości korzystania z pojazdu obejmuje koszt wynajęcia pojazdu równorzędnego. Kwestia

uprawnienia poszkodowanego do najmu samochodu zastępczego na czas naprawy była wielokrotnie rozpoznawana przez Sąd Najwyższy, który potwierdzał prawo poszkodowanego do najmu pojazdu zastępczego.

W wyroku z dnia 08 września 2004 roku (sygn. IV CK 672/03) Sąd Najwyższy wskazał, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty najmu pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Ponadto, Sąd Najwyższy podkreślił, iż postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka transportu w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. (...)wydatków koniecznych" oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono".

Ukształtowana w tym zakresie linia orzecznictwa wskazuje, iż poniesienie przez poszkodowanego kosztów najmu samochodu zastępczego (w związku z pozbawieniem poszkodowanego możliwości korzystania z własnego pojazdu, który uległ uszkodzeniu na skutek wypadku drogowego, którego sprawcą jest inny uczestnik ruchu drogowego) pozostaje w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem i jest szkodą w rozumieniu art. 361 kodeksu cywilnego.

W związku z powyższym za usprawiedliwione w całości uznać należało, zdaniem Sądu, żądanie powódki dotyczące zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego.

Wynajem auta zastępczego przez T. S. miał miejsce w okresie od dnia 17 lutego do dnia 22 lutego 2014 roku - tj. łącznie 5 dni. W ocenie Sądu najem ten – wbrew twierdzeniom pozwanego - był uzasadniony. Powód wykazał przy tym, że samochód był mu niezbędny z uwagi na wykonywaną pracę oraz zobowiązania rodzinne. Ponadto korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być zastąpione ewentualnym wykorzystaniem środków komunikacji publicznej, gdyż są to odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym.

Dodatkowo – polemizując ze stanowiskiem pozwanego - stwierdzić należy, iż stawka stosowana za wynajem pojazdu zastępczego w wysokości 160,00 zł brutto za dobę nie zalicza się do zawyżonych. Pozwany nie przeprowadził w tym względzie żadnego przeciwdowodu. T.. Sąd podziela bowiem stanowisko SN zawarte w orzeczeniu z dnia 25 kwietnia 2002 roku, sygn. akt I CKN 1466/99 / LEX nr 55243/ – iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawców oferujących swoje usługi najtaniej.

Jak chodzi o tą część odszkodowania obejmującą szkodę w pojeździe, to celem rozstrzygnięcia spornej kwestii Sąd – działając w tej mierze na wniosek stron - dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki samochodowej na okoliczność ustalenia wartości pojazdu marki A. (...) o nr rej (...) w dacie szkody, tj na dzień 16 lutego 2014 roku oraz wartości pojazdu w stanie uszkodzonym oraz wskazania rynkowych stawek czynszu najmu pojazdu zastępczego;

W opinii swej biegły J. P., po dokonaniu analizy akt sprawy niniejszej określił wartość pojazdu sprzed szkody na kwotę 26500 zł zaś w stanie uszkodzonym – na kwotę 6500,00 zł.

W ocenie Sądu opinia biegłego ma charakter wyczerpujący, jasno i klarownie wyjaśnia wnioski końcowe. Opinię powyższą ocenił Sąd jako rzetelną i wyczerpującą, a przy tym sporządzoną w sposób logiczny i zrozumiały. Stąd też w oparciu o jej treść kształtował swe przekonanie odnośnie spornej w sprawie kwestii. Dodatkowo wskazać należy iż opinią uzupełniająca zawiera szczegółowe odniesienie się do zarzutów pozwanego i w tej mierze również zawiera przekonującą argumentację;

Skoro zatem różnica pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po szkodzie wynosi 20 000 złotych (26 500 – 6500) a pozwany wypłacił powodowi kwotę 15 700 zł to do dopłaty pozostała kwota 4300 zł (20 000 – 15 700); roszczenie w dalej idącym zakresie Sąd oddalił (tj ponad kwotę 100 zł) ;

Sąd w całości uwzględnił roszczenie powoda o zwrot kosztów poniesionych w związku z wynajmem pojazdu zastępczego oraz tytułem płatności za fakturę w zakresie sporządzenia kalkulacji.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 35 w zw. z art. 36 ustawy (...) w zw. z art. 361 k.c. i 363 k.c. orzeczono jak w pkt I wyroku, przy czym o odsetkach Sąd orzekł mając na uwadze art. 14 ustawy (...) w zw. z art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 kpc w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 461). Powód bowiem nieznacznie uległ swemu żądaniu (przegrał proces w 1,56%). Pozwany winien zatem zwrócić powodowi wszelkie wyłożone przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, do których zaliczył Sąd kwotę uiszczoną przez powoda tytułem opłaty sądowej (320,00 zł) oraz wynagrodzenie fachowego pełnomocnika z wyboru wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (617,00 zł), zaliczką na poczet opinii (400 zł) co dało w sumie kwotę 1337,00 zł.